

Θέμα 16ο: Σάββατο 18 / Κυριακή 19 Φεβρουαρίου 2023

ΕΝΑ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΟ Ο ΕΚΛΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εισαγωγή

Σήμερα, παιδιά, θα μεταφερθούμε σε κάποια βοσκοτόπια της Βηθλεέμ. Εκεί θα γνωρίσουμε ένα μικρό βοσκόπουλο, το οποίο, όταν μεγάλωσε, έγινε ο πιο γνωστός και σπουδαίος βασιλιάς του Ισραήλ.

— Ποιος γνωρίζει να μας πει το όνομά του;...

— Πολύ σωστά, είναι ο προφήτης και βασιλιάς Δαβίδ. Είναι ο συγγραφέας ενός βιβλίου της Παλαιάς Διαθήκης που ονομάζεται «Ψαλτήριον».

Ας δούμε λοιπόν τα παιδικά του χρόνια και πως κατάφερε να γίνει από ταπεινός και άσημος, εκλεκτός του Θεού και βασιλιάς του αγαπημένου του λαού.

Δίγηση

Τι συνέβη και το μικρό βοσκόπουλο, ο όγδοος γιός του Ιεσσαί, ο μικροσκοπικός Δαβίδ, έγινε κίολας πασίγνωστος ήρωας σε όλη την περιοχή της Βηθλεέμ; Όλοι, μα πιο πολύ τα παιδιά, έμειναν «με ανοιχτό το στόμα»! Αυτό το παιδί του δάσους έπνιξε με τα χέρια του μία αρκούδα - θηρίο! Δε θα το πίστευαν αν δεν έτρεχαν να τη δουν ριγμένη ψόφια στο χώμα! Μα πώς έγινε; Να! Όρμησε η αρκούδα στο κοπάδι του. Ρίχτηκε άγρια και έμπηξε τα σουβλερά της νύχια στο πιο όμορφο κριάρι του, έτοιμη να το κατασπαράξει! Δεν το άντεξε ο μικρός Δαβίδ. Το λυπήθηκε το ζώο. Στο άψε - σβήσε χυμά με τα χέρια του στο φοβερό θηρίο!

Η θηριομαχία αρχίζει! Μικρόσωμος ήταν ο Δαβίδ, αλλά γερός και δυνατός. Τανάλιες σιδερένιες τα χέρια του. Με σβελτάδα τα τυλίγει γύρω απ' το λαιμό της! Τη σφίγγει. Άδικα η αρκούδα ανοίγει το φοβερό της στόμα για να καταπιεί το παιδί! Άδικα απλώνει τα τρομερά της νύχια για να ξεσχίσει τον αντίπαλο. Πνίγεται. Σπαρταράει. Πάει! Και το ίδιο το βοσκόπουλο θαυμάζει για τούτη τη νίκη! «Κύριος ερρύσατό με»! συλλογίζεται με ταπεινώση. Ο Κύριος με γλύτωσε.

Όμως, μια τέτοια ριψοκίνδυνη πράξη δεν έδειχνε μόνον ότι στο λεπτό του σώμα υπήρχε δύναμη πολλή. Έδειχνε ακόμα πως μέσα σ' αυτό κατοικούσε και ψυχή δυνατή!

Ας τον παρακολουθήσουμε στις κοιλάδες και τους λόφους, τις πηγές και τα δάση, για να δούμε πώς ζει.

Ήσυχά βόσκουν τα πρόβατα τ' άφθονο χορτάρι. Γαλήνη απλώνεται γύρω κι ο Δαβίδ βρίσκει ευκαιρία. Τον βλέπετε; Γονάτισε τώρα. Τα μάτια του ευλαβικά βλέπουν ψηλά. Τα χέρια κρατούν τη δεκάχορδη λύρα, το μουσικό του όργανο. Κι αρχίζει. Παίζουν τα δάχτυλα γοργά στις χορδές επάνω και ψάλλει με τη γλυκιά φωνή του.

Εκεί που ο Δαβίδ τραγουδάει τα τραγούδια της λατρείας του στον Ποιητή του κόσμου, ξαφνικά βλέπει να φθάνει λαχανιασμένος ένας του αδελφός.

—Δαβίδ, του λέει. Τρέξε στο σπίτι κάτω στο χωριό. Έχει έρθει ο τρανός προφήτης Σαμουήλ. Ζητάει να σε δει. Σε θέλει.

Τι τάχα να ήθελε τον Δαβίδ ο Σαμουήλ;

Πικραμένος από τα βάσανα του λαού του, ο γέροντας Προφήτης, ξάφνου πήρε από τον Κύριο την εντολή.

—Σαμουήλ, σήκω να πας στη Βηθλεέμ. Εκεί θα μυρώσεις μ' ευλογημένο μύρο — δείγμα πως θα γίνει μια μέρα βασιλιάς — ένα από τα παιδιά του Ιεσσαί. Εγώ θα σου δείξω ποιο.

Κι ο Σαμουήλ ξεκίνησε. Μόλις ήρθε, η Βηθλεέμ ξεσηκώθηκε να τον υποδεχθεί. Ο γέροντας ευλόγησε τον λαό. Για καλό σκοπό πήγαινε. Έπειτα ζήτησε να δει τον Ιεσσαί. Τον πήρε ιδιαιτέρως και του είπε:

—Πρόκειται να προσφέρω θυσία στον Θεό. Σ' αυτή μονάχα εσύ θα 'ρθεις. Και να φέρεις μαζί σου και τα παιδιά σου. Θέλω να τα δω ένα - ένα. Γιατί απ' αυτά κάποιο είναι εκλεκτός του Θεού.

Στα λόγια του Προφήτη αναγάλλιασε η καρδιά του πατέρα. Έτρεξε ολόχαρος και ειδοποίησε τους γιούς του.

Ο Σαμουήλ περιμένει. Και να, ο Ιεσσαί καμαρωτά οδηγεί τον πρωτότοκο γιό του, τον Ελιάβ, τον πιο αγαπημένο του. Ποιον άλλον θα είχε διαλέξει ο Θεός; Γιατί ο Ελιάβ είναι ψηλός, καλοδεμένος, ωραίος. Ο Σαμουήλ τον κοιτάζει με θαυμασμό. Αυτός θα είναι, σκέφτεται, του Θεού ο διαλεχτός. Μα όχι. Μια φωνή, που ακούει μονάχα ο Προφήτης, μιλάει και λέει:

—Σαμουήλ, δεν είναι αυτός που έχω εκλέξει.

Ο Σαμουήλ τότε είπε στον Ιεσσαί:

—Δεν είναι αυτός που διάλεξε ο Κύριος. Ας περάσει ο άλλος.

Κι ήρθε ο δεύτερος. Κι ήρθε κι ο τρίτος. Μπροστά απ' τον Προφήτη πέρασαν κι οι επτά γιοι του Ιεσσαί. Μα κανένας τους δεν ήταν εκείνος που 'χε εκλέξει ο Θεός. Ο Σαμουήλ σαν δεν έβλεπε

να 'ρχεται άλλος, με απορία ρώτησε τον πατέρα:

—Λοιπόν, τέλειωσαν όλα τα παιδιά; Άλλος δεν είναι;

—Α, ναι, απάντησε ο Ιεσσαί, ο πιο μικρός. Μ' αυτός βόσκει τα πρόβατα.

—Στείλτε αμέσως να τον φωνάξετε. Δεν πρόκειται σήμερα να καθίσουμε σε τραπέζι να φάμε, αν κι αυτός δεν έρθει.

Το καλό τσοπανόπουλο δεν μπόρεσε να καταλάβει τι ήταν εκείνα που του αράδιαζε γρήγορα-γρήγορα ο αδελφός του. Μια φορά κατάλαβε πως έπρεπε να φθάσει το γρηγορότερο στο σπίτι. Δεν περπατάει. Πετάει. Μα συγχρόνως τρέχουν και πηδούν μέσα του, η μια κοντά στην άλλη, οι σκέψεις. Ο τρανός Προφήτης του Κυρίου, ο Σαμουήλ, είναι στο σπίτι τους! Κύριε Θεέ! Για καλό να 'χε πάει; Το παιδί καταλάβαινε κάτι να του σφίγγει την καρδιά... Αναμμένος, ιδρωμένος, λαχανιασμένος, βρέθηκε μπροστά στου σπιτιού τους την πόρτα. Ο πατέρας του τον περίμενε.

—Έλα, του λέει.

Αυτός ακολούθησε. Σε λίγο είδε πάνω σ' ένα βωμό φτιαγμένο από μεγάλες πέτρες να καπνίζει ακόμη το δαμάλι που 'χε προσφερθεί θυσία. Γύρω ευλαβικά στέκονταν οι αδελφοί του και κοντά στον βωμό είδε τον Προφήτη. Μόλις τον αντίκρισε έτσι σεβάσμιο και μεγαλοπρεπή, τα 'χασε. Έσκυψε ντροπαλά το κεφάλι και δεν ήξερε πως να φερθεί.

Ο Σαμουήλ έριξε εξεταστικό βλέμμα στο ξανθό τσοπανόπουλο. Το είδε σεμνό, ντροπαλό, ωραίο. Είδε τα ήμερα κι έξυπνα μάτια του. Και το συμπάθησε. Την ίδια ώρα όμως άκουσε και τη φωνή του Κυρίου.

—Τρέξε, Σαμουήλ. Χρίσε τον μικρόν αυτόν. Είναι ο εκλεκτός μου.

—Έλα, μικρέ μου, είπε απαλά ο άνθρωπος του Θεού στον Δαβίδ.

Εκείνος σαστισμένος, με σκυμμένο το κεφάλι από σεβασμό, πλησίασε. Ο πατέρας του και οι αδελφοί του έβλεπαν με περιέργεια. Τι θα γινόταν; Ο Προφήτης σήκωσε τα μάτια ψηλά κάνοντας μυστική προσευχή. Έπειτα πήρε ένα δοχείο μ' ευλογημένο μύρο και τ' άδειασε στο γερμένο κεφάλι του παιδιού. Ήταν εξαιρετικά επίσημη η ώρα αυτή. Ο Δαβίδ χριόταν βασιλιάς. Μα ούτε ο ίδιος ούτε οι δικοί του κατάλαβαν πολλά πράγματα απ' αυτή την πράξη του Σαμουήλ.

Τον ίδιο καιρό οι Φιλισταίοι, λαός πολεμόχαρος, κήρυξαν πόλεμο ενάντια στο Ισραήλ. Ο Βασιλιάς, τ' αδελφία του Δαβίδ, όλοι στον πόλεμο, να υπερασπιστούν την πατρίδα. Και ο μικρός Δαβίδ πάλι στα βοσκοτόπια!

Φόβος και τρόμος έχει πέσει στο στρατόπεδο των Εβραίων. Ένας γίγαντας Φιλισταίος, ο Γολιάθ, 2,5 μέτρα ύψος, οπλισμένος και σιδερόφραχτος, φοβερός και τρομερός, σωστό θηρίο, ανέβηκε κάπου ψηλά και με τη βροντερή, τρομαχτική φωνή του κραύγασε:

—Γιατί να πολεμάμε χίλιοι με χίλιους! Διαλέξτε έναν Εβραίο να μονομαχήσει μαζί μου. Και όποιος νικήσει τον άλλο, θα υποτάξει το λαό του!...

Ποιος όμως μπορούσε να τα βάλει με τον Γολιάθ; Και να, που εκείνες τις μέρες φθάνει στο στρατόπεδο των Εβραίων ο μικρός Δαβίδ. Σταλμένος από τον πατέρα του Ιεσσαί, φέρνει ψωμιά στ' αδέρφια του που πολεμούν. Η καρδιά του αναστατώθηκε, όταν έμαθε ότι ο θρασύς αυτός Φιλισταίος είπε λόγια βλάσφημα για τον Κύριο και Θεό του Ισραήλ. Τρέχει αμέσως στον βασιλιά Σαούλ.

—Εγώ θα μονομαχήσω με τον αλλόφυλο, είπε σταθερά.

—Μικρός είσαι και πόλεμο δεν ξέρεις, απαντά και με ειρωνεία ο Σαούλ. Να και ο Ελιάβ, ένας από τους αδελφούς του Δαβίδ.

—Για κοίτα τον τσοπάνο, που ήρθε να μας κάνει τον γενναίο πολεμιστή! Άσε τις παλικαριές σου, μικρέ!

Μα ο Δαβίδ επιμένει. Μπροστά στην επιμονή του, ο Βασιλιάς τον ντύνει με την πανοπλία του και δίνει την άδεια! Χάθηκε ο μικροσκοπικός Δαβίδ μέσα στην αρματωσιά του μεγαλόσωμου Σαούλ. Τα πετάει όλα στην άκρη και βγαίνει να συναντήσει τον γίγαντα με τη σφεντόνα του μόνο.

—Ο Θεός με βοήθησε πολλές φορές να σώσω τα κοπάδια μου από αρκούδες και λιοντάρια. Τα κυνηγούσα και τα έπνιγα. Θα με βοηθήσει και τώρα! Δεν πάω στηριγμένος στις δικές μου δυνάμεις, ούτε με όπλα. Πηγαίνω στηριγμένος στη δύναμη του Θεού. Με όπλο μου μόνο την πίστη στη βοήθειά Του.

Με ειρωνείες και κοροϊδίες αντίκρισε ο φοβερός Γολιάθ τον μικρό αντίπαλό του! Φουσκωμένος από εγωισμό και έπαρση, πού να καταλάβει την ευγένεια και τη μεγαλοσύνη της ταπεινής καρδιάς;

—Έλα εδώ και γρήγορα στέλνω το κουφάρι σου για να το φάνε οι αρκούδες! του λέει περιφρονητικά.

—Εσύ έρχεσαι να μονομαχήσεις με σπαθί και με δόρυ και με ασπίδα. Εγώ έρχομαι στηριγμένος στο όνομα του Θεού μου. Με τη βοήθειά Του θα νικήσω και σένα και τον λαό σου! Θα σου πάρω το κεφάλι και θα δείτε τι είναι ο δικός μας Θεός! (Α' Βασ. ιζ' 45-46).

Αρπάζει τη σφεντόνα του, βάζει μια πέτρα, σημαδεύει καλά! Και!... Μπαμ! η πέτρα στο μέτωπο του γίγαντα, που τον ξαπλώνει νεκρό!...

Νικητής, με μια σφεντόνα και μια πέτρα, ο μικρός Δαβίδ! Πανικόβλητοι, όπου φύγει - φύγει οι Φιλιισταίοι! Νικητής και θριαμβευτής ο Δαβίδ! Μα, το ίδιο ταπεινός! Δίνοντας με ψαλμούς και ύμνους τη δόξα στον Κύριο και Θεό του!

Συζήτηση

Θα 'λεγε κανείς, παιδιά, τι κρίμα ένα τέτοιο αξιόλογο παιδί να χαραμίζεται με τα κοπάδια στις ερημιές! Όμως είχε ο Θεός το σχέδιό Του. Επάνω στο γερό θεμέλιο της ταπείνωσης έπρεπε να στηρίξει το βασιλικό του αξίωμα. Έγινε αυτός, το παραγνωρισμένο παιδί του δάσους, μια από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της Π. Διαθήκης. Πολεμιστής, στρατηγός από τους λίγους της ιστορίας, βασιλιάς πανένδοξος, προφήτης ξακουστός, πρόγονος του Χριστού, ο εμπνευσμένος ποιητής, ο αθάνατος μουσικός. Κανένας ποιητής απ' όσους είδαν οι αιώνες δεν αγγίζει τον Δαβίδ.

Έτσι συμβαίνει πάντα. Η αληθινή δόξα αρχίζει από την ταπείνωση. Στην ταπείνωση θεμελιώνεται.

Ο Κύριός μας το έχει πει καθαρά: «Ο ταπεινών εαυτόν υψωθήσεται» (Λουκ. ιδ' 11). Γι' αυτό το σύνθημά που μας δίνει σήμερα με τη ζωή του ο Δαβίδ είναι:

Σύνθημα: Ο Θεός δοξάζει τούς ταπεινούς.

Παιχνίδι:

Σε χαρτάκια μακρόστενα γράφουμε παροιμίες. Σε κάθε χαρτί μία παροιμία και κατόπιν κόβουμε το χαρτί σε τρία κομμάτια. Ανακατεύουμε όλα τα κομμάτια και μοιράζουμε στα παιδιά από ένα. Τα παιδιά ψάχνουν να βρουν όλα τα κομμάτια της παροιμίας τους. Κερδίζει η ομάδα που θα τελειώσει πρώτη.